

FECSCKE CSABA

# Nyárvég

*a búcsúzó nyár  
ősz hajszála libben a  
lengé ökörnyál*

# Ennyi volt

*könnyelmű pára lassú völgy  
tovaiszkoló pillanat  
sírni kezd a magányos tölgy  
s a rakoncátlan kis patak*

*csillag könnyököl a hegyre  
reggeltől fél az éjszaka  
szél költözik a nevedbe  
nem tudod kihez méysz haza*

*a földön szétszórt lábnyomok  
égen a dagadt képű hold  
olyan szép ez hogy fájni fog  
súgja hang ne várj ennyi volt*

# A nait

*azt hiszed botorul mert vélhetőleg  
a tiéd precízen szakszerűen tartósított  
hit vagy inkább csak felelőtlenül elnyújtott  
főlöskégesen ápolit téveszme hogy  
hazamehetsz még ott lehetsz ahova  
valami visszahúzó idő és hely tiéd  
így vagy úgy megfizetted már elmúlt  
húsz év elmúlt harminc el negyven  
s ahogy az ilyen ünnepélyes alkalomhoz illő  
ahogy a pillanat nagyszerűsége megköveteli  
ismerős arcok felé fordítod szíved de  
szomorúan látnod kell hogy bekormozódott*

*elsötétült mint a kiégett villanyégő amelyben  
riadtan zizeg az izzószál erőfeszítésed szerény  
jutalma egy kis madárlátta fájdalom rémület  
finom mint a hajadba ragadt pókháló a félhomályba  
sülyjedt szobában ahol esztendők megkövesedett  
csöndje ütődik hozzád tompán közömbösen  
más nyelven szól a rigó a körtefán félreérthető  
a bizalom ahogy belekezd ahogy alvó szárnyakkal  
viszi ki tudja hová életed idegen zöldű elvadult fű fogad  
az udvaron settenkedő árnyék egy félreeső zugban amelyhez  
semmi és senki sem tartozik*

## *Eső*

*mért vagy itt mért itt vagy Harlequin  
itt szomorúak sértődöttek és halnak  
az emberek torkukra forr a szó miért  
Harlequin miért esik az eső mert esik  
miért esik sár van miért az van mindig  
ami van miért nem az ami nincs miért  
nincs ami lehetne rigóhang rozsdáll  
a síkos félhomályban reszketeg fűszál  
küszködik kövér vízcsöppel milyen más  
volna ha más volna sütni a nap kedvem  
is kisütni semmi sem más csak épp ilyen  
az utca túloldalán is az a szürkeség az a  
félbehagyottság ami az innensőn bárhova  
nézel ugyanaz az érzés ugyanaz a rollerező  
lánynak jó lehet két keréken robog sebesen  
tizennyolc éve érintetlen élete milyen felelőtlen  
és léha a boldogság Istenem viráh néni  
(tudtán kívüül) Petőfit árul elhull a virág eliramlik  
az élet — habozás nélkül fűzte hozzá kései utóda  
a sánta nő a kutyával nem Csehovtól jön  
szomorú mintha az volna a foglalkozása vörös  
hajával elszalad a szél ahogy utána rebben egy  
pillanatra kislánnyá változik tündérré madárrá  
hallom a szárnyzuhogását a Bükk értetlenkedve  
bámulja a csapzott várost ahol tócsák és poshadt  
álmok tétova lábnyomok lehet hogy gyilkos jár  
köztünk fölébredt zsebében a gyilkos szerszám  
esik az eső mert esik az eső ebben a kínzó  
egyhangúságban lehet hogy minden fölcserélhető  
te meg én meg ő (is) szegény Harlequin*